

Борисъ

Ходишъ много често.

Аничка

Да.

Борисъ

И се връщашъ ето какъ: съ свѣтна ли очи, развълнувана, щастлива. Ти обичашъ другъ и се срѣщашъ съ него тамъ.

Аничка

Борьо, ти искашъ да знаешъ всичко.

Борисъ

Искамъ да зная всичко.

Аничка

Вѣрно е, азъ се връщамъ отъ тамъ щастлива. Очитъ ми радостно свѣтятъ, нали? Азъ не мога да скрия тая радостъ... Но мислишъ, че се срѣщамъ съ нѣкого тамъ? Не! Азъ не обичамъ никого другого освенъ тебе!

Борисъ

Но какъ?

Аничка

Азъ срѣщамъ тамъ нѣкого, истина е, но то е... — ще го кажа, нѣма да скрия отъ тебе нищо... то е моето дете... моя синъ...